

OBSAH

SWAZEKI.

ÚVODNÍ STUDIE	15
Popravení z politických důvodů v komunistickém Československu (<i>Petr Mallota</i>)	17
Retribuční soudnictví	21
Počátek politických poprav v komunistickém Československu	25
Poúnorové politické procesy a jejich aktéři	29
Revize politických procesů, rehabilitace obětí	51
Trest smrti v komunistickém Československu	57
Osudy ostatků popravených	68
Problematika popravených z politických důvodů jako předmět historického výzkumu	82
Projekt <i>Dokumentace popravených z politických důvodů 1948–1989</i>	91
PŘEHLEDOVÉ TABULKY POPRAVENÝCH	103
Popravení z politických důvodů v Československu 1948–1989, abecední seznam	105
Kriminální případy nesoucí stopy politické manipulace a případy v minulosti vydávané za politické, abecední seznam	131
Seznam popravených dle data výkonu absolutního trestu (zahrnuje obě kategorie)	136
DOBOVÉ DOKUMENTY	145
POPRAVENÍ Z POLITICKÝCH DŮVODŮ V KOMUNISTICKÉM ČESKOSLOVENSKU (1. ČÁST)	
Pavel Babík (<i>Jan Synek</i>)	218
Karel Bacílek (<i>Petr Mallota</i>)	230
Sigmund Bakala (<i>Luboš Kokeš</i>)	248
Václav Bejček (<i>Ondřej Hladík</i>)	254
Bohuslav Beneš (<i>Petr Mallota</i>)	266
Samuel Bibza (<i>Jan Synek</i>)	282
Jaroslav Blahník (<i>Daniel Běloušek</i>)	292
František Bodnár (<i>Jan Synek</i>)	302
František Boháč (<i>Petr Mallota</i>)	314
Jaroslav Borkovec (<i>Petr Mallota</i>)	328
Stanislav Broj (<i>Petr Blažek – Michal Kubálek</i>)	344

Jan Buchal (<i>Markéta Doležalová</i>)	362
Jan Bula (<i>Markéta Doležalová</i>)	374
Přemysl Bulín (<i>Prokop Tomek</i>)	388
Karel Bušek (<i>Martin Jindra</i>)	396
Ladislav Ceé (<i>Markéta Doležalová</i>)	408
Vladimír Cerman (<i>Martin Tichý</i>)	418
Vladimír Clementis (<i>Jan Kalous</i>)	428
Emanuel Čančík (<i>Petr Mallota</i>)	442
René Černý (<i>Luboš Marek</i>)	458
Petr Čížek (<i>Prokop Tomek</i>)	474
Josef Čuba (<i>Luboš Kokeš</i>)	484
Andrej Dancák-Fertál (<i>Tereza Srnáneková</i>)	500
Antonín Daněk (<i>Petr Mallota</i>)	506
Karel Daněk (<i>Petr Mallota</i>)	520
Juraj Dlouhý (<i>Tereza Srnáneková</i>)	532
Leopold Doležal (<i>Petr Mallota</i>)	542
Václav Drbola (<i>Markéta Doležalová</i>)	556
František Dvořák (<i>Zdeněk Homola</i>)	566
Jan Dvořák mladší (<i>Petr Mallota</i>)	578
Jaroslav Dvořák (<i>Prokop Tomek</i>)	594
Luděk Fajkus (<i>Jan Synek</i>)	602
Michal Ferianc (<i>Jan Synek</i>)	612
Oldřich Fiala (<i>Prokop Tomek</i>)	622
Otto Fischl (<i>Markéta Doležalová</i>)	630
Miloslav Franc (<i>Markéta Doležalová</i>)	642
Josef Frank (<i>Markéta Doležalová</i>)	652
Ludvík Frejka (<i>Markéta Doležalová</i>)	666
Josef Fric (<i>Ondřej Hladík</i>)	678
Ivan Isidor Frostig (<i>Jiří Plachý</i>)	690
Václav Fryč (<i>Pavla Valušová</i>)	698
Rudolf Fuksa (<i>Petr Mallota</i>)	712
Štěpán Gavenda (<i>Prokop Tomek</i>)	730
Bedřich Geminder (<i>Markéta Doležalová</i>)	740
Josef Goldschmid (<i>Jan Synek</i>)	754
Josef Gonic (<i>Petr Mallota</i>)	768
Bohumil Gruber (<i>Jan Synek</i>)	780
Karel Gruber (<i>Prokop Tomek</i>)	792
Vladislav Hadaš (<i>Marie Cholínská</i>)	802
Karel Hájek (<i>Petr Mallota</i>)	814
Antonín Harazin (<i>Marie Cholínská</i>)	828
František Havlíček (<i>Milan Bárta</i>)	840

František Havlíček (<i>Petr Mallota</i>)	850
Kamil Heide-Hermann (<i>Tereza Srnánková</i>)	866
Jiří Hejna (<i>Petr Mallota</i>)	876
Bedřich Hoche (<i>Jaroslav Rokoský</i>)	892
Jan Horáček (<i>Ondřej Hladík</i>)	908
Milada Horáková (<i>Markéta Doležalová</i>)	922
Josef Hořejší (<i>Petr Mallota</i>)	940
Karel Hořínek (<i>Petr Mallota</i>)	960
Jan Hošek (<i>Prokop Tomek</i>)	978
Bohuslav Houfek (<i>Jaroslav Rokoský</i>)	990
Josef Hruška (<i>Petr Mallota</i>)	1000
Bohuslav Hubálek (<i>Petr Mallota</i>)	1010

SVAZEK II.

POPRAVENÍ Z POLITICKÝCH DŮVODŮ V KOMUNISTICKÉM ČESKOSLOVENSKU (2. ČÁST)

Karel Chaloupecký (<i>Ondřej Hladík</i>)	16
Josef Charvát (<i>Petr Mallota</i>)	26
Miloslav Chmelař (<i>Daniel Běloušek</i>)	40
Miloslav Choc (<i>Petr Mallota</i>)	48
Tomáš Chovan (<i>Jan Synek</i>)	64
Bohumil Jakubek (<i>Marie Cholínská</i>)	76
Zbyněk Janata (<i>Luboš Kokeš</i>)	86
Vratislav Janda (<i>Petr Mallota</i>)	102
Jindřich Jank (<i>Xenie Penížková</i>)	114
Antonín Janošík (<i>Petr Mallota</i>)	126
Jiří Janouch (<i>Martin Tichý</i>)	142
Alois Jaroš (<i>Jan Synek</i>)	152
Bernard Jaško (<i>Tereza Srnánková</i>)	168
Miloslav Jebavý (<i>Petr Mallota</i>)	176
Alois Jeřábek (<i>Petr Mallota</i>)	194
Bedřich Judytka (<i>Jaroslav Rokoský</i>)	208
Václav Junek (<i>Ondřej Hladík</i>)	222
Miroslav Jurča (<i>Petr Mallota</i>)	232
Záviš Kalandra (<i>Markéta Doležalová</i>)	248
Pavol Kalinaj (<i>Tereza Srnánková</i>)	262
Štefan Kalitka (<i>David Svoboda</i>)	270
Anton Kandrác (<i>Prokop Tomek</i>)	280
Josef Karolík (<i>Marie Cholínská</i>)	290
Jiří Kauer (<i>Prokop Tomek</i>)	302

Josef Kepka (<i>Jaroslav Rokoský</i>)	312
Bohumil Klempt (<i>Petr Mallota</i>)	324
Josef Kmínek (<i>Petr Svoboda</i>)	332
Jiří Kodet (<i>Martin Tichý</i>)	342
František Kopuleť (<i>Markéta Doležalová</i>)	356
Tomáš Kořínek (<i>Petr Mallota</i>)	368
Vladimír Kořínek (<i>Petr Mallota</i>)	386
Lubomír Koukal (<i>Petr Mallota</i>)	400
Boris Kovaříček (<i>Petr Mallota</i>)	418
Josef Kozlík (<i>Ondřej Hladík</i>)	430
Josef Krejčí (<i>Marie Cholínská</i>)	440
Bohumil Kruliš (<i>Petr Mallota</i>)	450
Petr Křivka (<i>Marie Cholínská</i>)	462
Jan Křižan (<i>Petr Mallota</i>)	478
Josef Kubelka (<i>Martin Tichý</i>)	492
Josef Kučera (<i>Petr Mallota</i>)	506
Václav Kvičera (<i>Prokop Tomek</i>)	520
Jaroslav Kysela (<i>Martin Tichý</i>)	528
Alois Lacina (<i>Ondřej Hladík</i>)	542
Vojtech Lacko (<i>Milan Bárta</i>)	554
Rudolf Lančarič (<i>Jan Synek</i>)	564
Antonín Landstoff (<i>Martin Tichý</i>)	576
Jaroslav Lazar (<i>Jan Dvořák</i>)	590
Augustín Lednický (<i>Ivo Pejšoch</i>)	600
Alexander Lehotský (<i>Ivo Pejšoch</i>)	608
Rudolf Lenhard (<i>Petr Mallota</i>)	618
Ladislav Lindner (<i>Martin Jindra</i>)	636
Josef Liška (<i>Prokop Tomek</i>)	646
Josef Ludvík (<i>Petr Mallota</i>)	656
Pavel Lukačka (<i>Milan Bárta</i>)	672
Peter Lupták (<i>Milan Bárta</i>)	682
Jozef Macej (<i>Petr Svoboda</i>)	690
František Mana (<i>Petr Mallota</i>)	700
Rudolf Margolius (<i>Markéta Doležalová</i>)	716
Karel Máša (<i>Ondřej Hladík</i>)	726
Josef Matouš (<i>Marie Cholínská</i>)	736
Jaroslav Melkus (<i>Markéta Doležalová</i>)	748
Michal Mihok (<i>Jan Synek</i>)	760
Alojz Milučký (<i>Ivo Pejšoch</i>)	774
Antonín Mityska (<i>Markéta Doležalová</i>)	782
František Mojžiš (<i>Petr Mallota</i>)	796

Miloš Morávek (<i>Markéta Doležalová</i>)	808
Jan Musil (<i>Xenie Penížková</i>)	820
Josef Musil (<i>František Hanzlík</i>)	830
Jaromír Nechanský (<i>Ondřej Hladík</i>)	846
Bernard Nemček (<i>Jan Synek</i>)	858
Drahošlav Němec (<i>Markéta Doležalová</i>)	870
Ladislav Nosák (<i>Jan Synek</i>)	880
Ctibor Novák (<i>Zdeněk Homola</i>)	892
Kamil Novotný (<i>Petr Mallota</i>)	902
Václav Otčenášek (<i>Prokop Tomek</i>)	912
Viktor Palkovič (<i>Róbert Letz</i>)	920
Vladimír Palma (<i>Petr Mallota</i>)	934
František Pařil (<i>Markéta Doležalová</i>)	948
Josef Pavelka (<i>Petr Mallota</i>)	956
Oldřich Pecl (<i>Markéta Doležalová</i>)	972
Jaroslav Peške (<i>Markéta Doležalová</i>)	984
Čeněk Petelík (<i>Ondřej Hladík</i>)	996
Jaroslav Peterík (<i>Ondřej Hladík</i>)	1008
Adolf Petrovský (<i>Jaroslav Rokoský</i>)	1018
Heliodor Píka (<i>Jan Kalous</i>)	1030

SVAZEK III.

POPRAVENÍ Z POLITICKÝCH DŮVODŮ V KOMUNISTICKÉM ČESKOSLOVENSKU (3. ČÁST)

Miroslav Plešmíd (<i>Markéta Bártová</i>)	16
Antonín Plichta (<i>Markéta Doležalová</i>)	28
Stanislav Plichta (<i>Markéta Doležalová</i>)	40
Alfréd Plocek (<i>Markéta Doležalová</i>)	52
Ladislav Plšek (<i>Marie Cholínská</i>)	66
Josef Plzák (<i>Petr Mallota</i>)	76
Josef Pohl (<i>Markéta Bártová</i>)	94
Rudolf Pohl (<i>Marie Cholínská</i>)	106
Alois Pokorný (<i>Markéta Doležalová</i>)	118
Vratislav Polesný (<i>Petr Mallota</i>)	134
Josef Polomský (<i>Markéta Doležalová</i>)	146
Miloslav Pospíšil (<i>Luboš Kokeš</i>)	154
Josef Potoček (<i>Prokop Tomek</i>)	166
Ladislav Prieložný (<i>Ivo Pejčoch</i>)	178
Zdeněk Profous (<i>Xenie Penížková</i>)	182
Květoslav Prokeš (<i>Petr Mallota</i>)	188
Josef Prouza (<i>Petr Mallota</i>)	208

Josef Pták (<i>Martin Tichý</i>)	226
Albert Púčik (<i>Jan Dvořák</i>)	240
Vladimír Rajnoch (<i>Luboš Kokeš</i>)	250
Bedřich Reicin (<i>František Hanzlík</i>)	256
Emanuel Rendl (<i>Prokop Tomek</i>)	276
Ján Rešetko (<i>Jan Synek</i>)	284
Josef Robotka (<i>Petr Mallota</i>)	296
František Rod (<i>Ondřej Hladík</i>)	310
Tomáš Rumíšek (<i>Petr Mallota</i>)	318
Jiří Řezáč (<i>Jan Synek</i>)	334
Josef Řezníček (<i>Jan Dvořák</i>)	348
Karel Sabela (<i>Petr Mallota</i>)	358
Jan Sedláček (<i>Marie Cholínská</i>)	370
André Simone (<i>Markéta Doležalová</i>)	382
Jaroslav Širotek (<i>Jan Synek</i>)	398
Bohumil Sixta (<i>Jan Kalous</i>)	410
Oldřich Sklenička (<i>Ondřej Hladík</i>)	424
František Skokan (<i>Daniel Běloušek</i>)	434
Rudolf Slánský (<i>Jan Kalous</i>)	444
Gustav Smetana (<i>Markéta Doležalová</i>)	460
Vilém Sok-Sieger (<i>Petr Mallota</i>)	470
Josef Sporka (<i>Prokop Tomek</i>)	482
Karel Strmiska (<i>Petr Svoboda</i>)	492
Alois Suttý (<i>Prokop Tomek</i>)	512
Ladislav Svoboda (<i>Petr Mallota</i>)	518
Miroslav Sýkora (<i>Markéta Doležalová</i>)	538
Slavoj Šádek (<i>Petr Mallota</i>)	552
Claudius Šatana (<i>Markéta Bártová</i>)	560
Bohumil Šíma (<i>Jan Synek</i>)	574
Alois Šimara (<i>Petr Mallota</i>)	586
Antonín Škrdla (<i>Markéta Doležalová</i>)	602
Otto Šling (<i>Jan Kalous</i>)	610
Václav Šnaidr (<i>Petr Mallota</i>)	622
František Špiriak (<i>Ivo Pejčoch</i>)	638
Karel Šváb (<i>Jan Kalous</i>)	646
Václav Švéda (<i>Luboš Kokeš</i>)	658
Eduard Tesár (<i>Jan Dvořák</i>)	676
Václav Tippl (<i>Martin Tichý</i>)	682
Vladivoj Tomek (<i>Petr Blažek</i>)	700
Josef Trojan (<i>Milan Bárta</i>)	716
Jan Tuček (<i>Ondřej Hladík</i>)	728

Anton Tunega (<i>Jan Dvořák</i>)	736
Bartolomej Uličný (<i>Jan Synek</i>)	742
Benjamin Urban (<i>Marie Cholínská</i>)	760
František Vacek (<i>Ondřej Hladík</i>)	768
Pavel Valent (<i>Milan Bárta</i>)	780
Ján Vardžík (<i>David Svoboda</i>)	792
Josef Vašek (<i>Jan Synek</i>)	802
Josef Vávra-Stařík (<i>Petr Mallota</i>)	818
Vladimír Velecký (<i>Tereza Srnáneková</i>)	838
Karel Veselý (<i>Ondřej Hladík</i>)	850
Jaroslav Vetejška (<i>Petr Mallota</i>)	860
Josef Vít (<i>Jan Dvořák</i>)	876
Otakar Vítkovský (<i>Ivo Pejčoch</i>)	884
Boris Volek (<i>Marie Cholínská</i>)	890
Karel Volf (<i>Zdeněk Homola</i>)	898
František Votava (<i>Petr Mallota</i>)	912
Jaromír Vrba (<i>Petr Mallota</i>)	928
Tibor Vrbický (<i>Jan Synek</i>)	946
Veleslav Wahl (<i>Ondřej Hladík</i>)	958
František Zajíček (<i>Jaroslav Rokoský</i>)	968
Karel Zámečník (<i>Petr Mallota</i>)	982
Osvald Závodský (<i>Jan Kalous</i>)	994
Vlastimil Železný (<i>Markéta Doležalová</i>)	1002
Václav Ženíšek (<i>Petr Mallota</i>)	1020
Viliam Žingor (<i>Jan Synek</i>)	1032

SVAZEK IV.

**KRIMINÁLNÍ PŘÍPADY NESOUČÍ STOPY POLITICKÉ MANIPULACE
A PŘÍPADY V MINULOSTI VYDÁVANÉ ZA POLITICKÉ**

Robert Bareš (<i>Petr Blažek</i>)	16
Leo Bunta (<i>Markéta Bártová</i>)	30
Vladimír Cagášek (<i>Jiří Řezníček</i>)	42
Jan Cwirz (<i>Adam Zítek</i>)	52
Gustav Černý (<i>Ivo Pejčoch</i>)	64
Ladislav Daraboš (<i>Pavla Valušová</i>)	72
Jan Dvořák starší (<i>Petr Mallota</i>)	88
Werner Ertel (<i>Jan Synek</i>)	100
Josef Janeček (<i>Markéta Bártová</i>)	114
Emanuel Karlík (<i>Markéta Bártová</i>)	118
Rudolf Kirsch (<i>Markéta Bártová</i>)	124

Iwan Klisz (<i>David Svoboda</i>)	128
Ján Knápek (<i>Markéta Bártová</i>)	142
Július Kőrössy (<i>Pavla Valušová</i>)	148
Michal Kovalský (<i>Adam Zítek</i>)	156
Miloslav Kraus (<i>Ivo Pejšoch</i>)	166
Ľudovít Laco (<i>Markéta Bártová</i>)	174
Paweł Lesniak (<i>David Svoboda</i>)	182
Karel Lomič (<i>Milan Bárta – Ondřej Hladík</i>)	190
Mikołaj Maszluch (<i>David Svoboda</i>)	208
Jan Matička (<i>Jan Synek</i>)	216
Gustav Németh (<i>Tereza Srnánková</i>)	230
Jan Novák (<i>Petr Mallota</i>)	240
Jaroslav Plzák (<i>Milan Bárta</i>)	256
Alois Porteš (<i>Jiří Řezníček</i>)	268
Wasil Riopka (<i>David Svoboda</i>)	274
Jozef Rojko (<i>Jan Synek</i>)	280
Václav Rousek (<i>Markéta Bártová</i>)	294
Aleksander Rutkowski (<i>Jan Synek</i>)	308
Josef Smolka (<i>Ivo Pejšoch</i>)	320
Luboš Smutka (<i>Jan Synek</i>)	326
Mikuláš Spišiak (<i>Markéta Bártová</i>)	336
Václav Vacínek (<i>Jan Synek</i>)	348
František Wilkowski (<i>Adam Zítek</i>)	358
Prameny (I.–IV. svazek)	370
Literatura (I.–IV. svazek)	380
Seznam zkratk (I.–IV. svazek)	405
Jmenný rejstřík (I.–IV. svazek)	418
Autorský kolektiv (I.–IV. svazek)	510

(Zdroj: ABS)

PAVEL BABÍK (1924–1953)

Jan Synek

Jako „agenty-chodce“ označovali příslušníci StB muže,¹ kteří se vydávali na dobrodružnou pouť přes státní hranici s cílem plnit zpravodajské úkoly. Dnes pro ně používáme poněkud civilnější označení „kurýři“ – to však nemění nic na skutečnosti, že při svých utajených cestách vědomě riskovali život. Souběžně s tím, jak se po únoru 1948 začala na hranicích Československa pozvolna zatahovat „železná opona“, narůstal také význam tohoto spojení mezi dvěma světy, které se od sebe začínaly stále více vzdalovat.

Hlavním úkolem kurýřů, kteří ve službách západních zpravodajských služeb či exilových uskupení přicházeli z Německa a Rakouska do ČSR, bylo především udržovat spojení s domovem a získávat aktuální informace o zdejším společensko-politickém vývoji. Někteří také pomáhali překonat hranici dalším uprchlíkům – řada převaděčů však fungovala na vlastní pěst s vidinou dobrého přivýdělnku, v některých případech byli také najímáni samotnými zpravodajci. Kurýři oproti tomu mívali také úkoly špionážního charakteru, jako bylo vytváření zpravodajských sítí a získávání utajovaných informací, zřizování funkčního spojení se zahraničím či vytváření sabotážních skupin a hledání vhodných úkrytů pro případ vypuknutí válečného konfliktu.²

V souvislosti se zvyšující se ostrahou státní hranice (v letech 1951–1952 bylo započato s budováním tzv. ženižně technického zabezpečení) rostlo také nebezpečí, které bylo s jejím ilegálním

¹ Prokazatelně však mezi nimi bylo i několik žen – historik Prokop Tomek zmiňuje dvě z nich: Otilii Mückovou a Olgu Kamanovou, které v letech 1951–1953 vykonaly každá několik cest do ČSR, než byly dopadeny a odsouzeny za velezradu na 14, resp. 18 let vězení. TOMEK, Prokop: *Na frontě studené války. Československo 1948–1956. Katalog výstavy k 60. výročí zahájení zahraničního protikomunistického odboje*. ÚSTR, Praha 2009, s. 37.

² Podrobněji k tématu viz také: SVOBODA, Libor – TICHÝ, Martin (eds.): *Cesty za svobodou. Kurýři a převaděči v padesátých letech 20. století*. ÚSTR, Praha 2014. PEJČOCH, Ivo – TOMEK, Prokop: *Agenti-chodci na popravišti. Kurýři západních zpravodajských služeb popravení v letech 1949–1958*. Svět křidel, Cheb 2010. PACNER, Karel: *Československo ve zvláštních službách. Pohledy do historie československých výzvědných služeb 1914–1989. Díl III. 1945–1961*. Themis, Praha 2002. MALLOTA, Petr: *Střetnutí příslušníků Pohraniční stráže s kurýrem Josefem Maškem aneb neznámý příběh ze Šumavy padesátých let v dobových souvislostech*. In: *Securitas Imperii*, č. 32. ÚSTR, Praha 2018, s. 190–221.

přechodem spojené.³ Pro kurýry byl navíc značně riskantní také samotný pobyt v Československu. Zdejší politický režim se nijak nezdráhal dopadené „agenty-chodce“ exemplárně trestat a využívat ve svém propagandistickém tažení proti Západu. Není proto překvapivé, že mezi popravenými z politických důvodů na počátku padesátých let figurují více než čtyři desítky kurýrů.

Ne všichni kurýři západních zpravodajských služeb však byli v Československu dopadeni a ne všichni dopadení museli nutně skončit na popravišti. Ani Pavel Babík, ač býval příslušníkem Sboru národní bezpečnosti (SNB), nebyl bezprostředně po svém zadržení ohrožen na životě. Častými změnami svých výpovědí a nepravdivými tvrzeními ještě během prvního přelíčení před Státním soudem však svůj osud zpečetil.

Pavel Babík⁴ přišel na svět 26. ledna 1924 ve vsi Rosina nedaleko Žiliny. Jeho rodiče Vincent a Zuzana, rozená Bukovinská, měli menší hospodářství a vychovávali celkem čtyři děti. Jejich druhý syn Pavel vychodil v rodné vsi osm tříd lidové školy, potom nastoupil do učení jako příručí v obchodě. Tady se poprvé dostal do konfliktu s vládnoucím režimem. Psal se rok 1941 a slovenský stát, existující z vůle Třetí říše, musel sledovat také politické a ideologické cíle nacistického režimu.

Majitel obchodu, v němž Pavel Babík pracoval, byl židovského původu, výkladní skříň proto musela nést nápis „Jüdisches Geschäft“. Sedmnáctiletý Babík však nejspíš s podobným označováním nesouhlasil, protože neváhal a výlohu i s nápisem jednoduše umyl. Nezůstalo to však bez následků: byl prohlášen za politicky nespolehlivého a na jaře 1941 byl ze zaměstnání propuštěn, aniž by měl možnost se doučit.

Vzhledem k vysoké nezaměstnanosti na Slovensku odešel do Německa, kde u jednoho sedláka pracoval se zimní přestávkou až do listopadu 1942. Pak byl několik měsíců bez zaměstnání a na jaře 1943 si našel místo jako dělník v žilinské továrně na celulózu. V té došlo v květnu 1944 k velké sabotáži, při které byly vypuštěny vagony s chlorem, což asi na deset dní zastavilo výrobu. Babík se podle svého pozdějšího tvrzení na sabotáži přímo podílel a spolu s dalšími asi padesáti dělníky se vypuštěným plynem přiotrávil. Několik dní pobyl v nemocnici, poté byl vyšetřován, ale podíl na sabotáži mu nebyl prokázán, a tak mohl pokračovat v práci v továrně.⁵

Jen o pár měsíců později, na konci srpna 1944, propuklo Slovenské národní povstání, které zasáhlo i Žilinu. Do bojů se na straně povstalců zapojil také Pavel Babík. Povstání bylo ale brzy potlačeno, a tak se již v polovině října vrátil domů. Koncem měsíce znovu nastoupil do továrny. Jeho odpor k fašismu však trval dál – v březnu 1945 odmítl narukovat do slovenské armády a odešel do lesů, kde se přidal k partyzánské skupině pod velením rudoarmějce Konstantina Karpoviče Popova. Průběh bojů ho zavedl až do Prahy, odkud se na konci května 1945 vrátil na Slovensko. Tam asi po dva následující měsíce sloužil v milici, načež znovu odjel do Čech. Nastoupil jako dělník v továrně Graf (pozdější Vitana) v Byšicích poblíž Mělníka.⁶

Již na konci září 1945 byl ale odveden na vojnu a v říjnu narukoval k II. tankové brigádě do Svitav. Po Vánocích byl převelen do průzkumné školy v Moravské Třebové a po jejím absolvování

³ Více viz VANĚK, Pavel (ed.): *Ochrana státní hranice v 50. letech 20. století*. Technické muzeum, Brno 2017. TÝŽ: *Pohraniční stráž a pokusy o přechod státní hranice v letech 1951–1955*. ÚSTR, Praha 2008.

⁴ Některé seznamy uvádějí slovenskou variantu křestního jména, tedy Pavol. Ve shromážděných archivních pramenech je však užíváno jméno Pavel, ve svém dopise jej mj. používá také Babíkův starší bratr František.

⁵ ABS, sb. V, vyšetřovací spis a. č. V-268 MV, osobní spis P. Babíka, životopis Pavla Babíka z 10. 7. 1951.

⁶ AKPR, f. KPR, sign. T 2569/52, Pavel Babík – žádost o milost, zpráva z 29. 4. 1952.

byl nasazen proti banderovcům na východním Slovensku, odkud se na podzim 1946 vrátil do Svitav v hodnosti desátníka. Z prezenční vojenské služby byl propuštěn 27. července 1947.

Vrátil se do rodné Rosiny a práci znovu našel v žilinské továrně na celulózu. Zároveň si podal žádost o přijetí k Finanční stráž, byl však odmítnut a jeho žádost byla postoupena Sboru národní bezpečnosti. V listopadu 1947 byl předvolán ke zkouškám, obstál v nich a byl přijat. Nastoupil do základního kurzu SNB v Rožňavě, po jehož dokončení byl přidělen jako strážmistr na stanici SNB v Petržalce, kde působil mimo jiné ve funkci vedoucího závodní jídelny. V roce 1948 vstoupil do KSČ. Byl také členem Svazu československo-sovětského přátelství a Revolučního odborového hnutí.⁷

Na rozdíl od začínající kariéry u SNB nebyl Babíkův osobní život tak bezproblémový. V letech 1947–1950 postupně zplodil se dvěma partnerkami dvě nemanželské děti. Protože neplatil výživné a obě bývalé družky mu vyhrožovaly soudním řízením, rozhodl se v září 1950 se svou stávající partnerkou Vilmou Šlagorovou utéct do zahraničí. V jejich rozhodnutí sehrála roli také Babíkova korespondence se strýcem Andrejem Kováčikem žijícím v USA a jeho synem Robertem, který měl sloužit v Regensburgu v hodnosti kapitána americké armády.⁸

Rodičům Vilmy Šlagorové na konci října 1950 Babík sdělil, že bude v zimě pracovat v Tatrách jako lyžařský instruktor a Vilma bude po tu dobu bydlet u jeho rodičů v Rosině. On sám pak zástupci svého velitele nahlásil, že o víkendu pojedje do Pezinku pro maso do závodní kuchyně. Namísto toho se však milenci vypravili do Bratislavy, kde prodali nadbytečné oblečení a se dvěma kufry se vydali na cestu vlakem napříč republikou. Druhého dne, v sobotu 28. října 1950, dorazili do Aše. Tam navštívili Babíkova bratrance Gustava Turčana s prosbou, zda by jim neukázal spolehlivou cestu přes hranice.

Turčan je přijal s ochotou a poradil jim, aby odložili nápadné kufry s oblečením a namísto toho si na sebe raději navlékli dvě vrstvy oblečení. Dne 30. října 1950 ve večerních hodinách je pak zavedl ke státní hranici, odkud Babík (stále v uniformě příslušníka SNB) se Šlagorovou pokračovali sami. Po 22. hodině dorazili na policejní stanici ve Spolkové republice Německo, odkud byli dopraveni do úřadoven americké zpravodajské služby Counterintelligence Corps (CIC) nejprve v Selbu a následně v Hofu. Pavlu Babíkovi byla odebrána služební pistole, kterou měl u sebe, a poté byl jako vojenská osoba převezen do Straubingu na vojenské velitelství. Tam ho vyslyšel Američan hovořící lámanou češtinou, kterému během čtyřdenního vytěžování sdělil vše, co věděl o stavu posádek SNB v Bratislavě, obsazení hranic, letišť, mostech, zbrojovkách a jiných průmyslových podnicích a také o náladách obyvatelstva v souvislosti s počínající kolektivizací zemědělství. Poté znovu o tomtéž vypovídal na služebně CIC v Regensburgu. Jeho družka Vilma Šlagorová byla mezitím poslána do uprchlického tábora, později se tam s Babíkem sešli. V dubnu 1951 pak uzavřeli v Norimberku sňatek.⁹

Po skončení výslechů u CIC dostal Pavel Babík přijímací lístek do uprchlického tábora Valka u Norimberku, jízdenku a 20 marek. V táboře se ubytoval 13. listopadu 1950. Již druhého dne se

⁷ ABS, sb. V, vyšetřovací spis a. č. V-268 MV, operativní podsvazek, úřední záznam o výslechu Pavla Babíka z 2. 5. 1951.

⁸ AKPR, f. KPR, sign. T 2569/52, Pavel Babík – žádost o milost, zpráva z 29. 4. 1952.

⁹ O Vilmě Babíkové později vypovídal kurýr Štefan Žabka, který se s ní setkal v táboře Valka. Babíková mu vyprávěla, že její manžel byl vyslán do ČSR, odkud se nevrátil. Mezi uprchlíky v táboře se již v létě 1951 proslýchalo, že Babík v Československu padl. Žabka Babíkovou údajně potkal v táboře Valka ještě v roce 1955. Viz ABS, sb. V, vyšetřovací spis a. č. V-2534 MV, osobní spis Š. Žabky, protokol o výpovědi s obviněným Štefanem Žabkou z 20. 9. 1955.

tam setkal s jistým Bittnerem, údajně pracujícím pro francouzskou zpravodajskou službu.¹⁰ I jemu Babík poskytl informace, které již dříve sdělil Američanům, a dostal za ně od Bittnera 10 marek a 200 amerických cigaret jako zálohu. Zároveň obdržel nabídku, zda by nechtěl Bittnerovi pomáhat při prověřování dalších československých uprchlíků. Souhlasil.¹¹

Pravděpodobně 20. listopadu 1950 Rudolf Bittner představil Babíka jistému majoru Cwellovi, který mu později nabídl vstup do zpravodajské služby rodící se „Evropské armády“.¹² Babík nabídku přijal a podle svých slov byl zhruba v polovině prosince odveden, přičemž měl dostat hodnost poručíka. Od 25. ledna do 10. února 1951 prošel předběžnou zpravodajskou přípravou, spočívající především v politickém a vojenském školení. Později to zhodnotil těmito slovy: *O vlastní zpravodajské práci bylo přednášeno velmi málo a bylo nám řečeno, že za tak krátkou dobu se nikdo chytrý nestane. Ohledně ostatních přednášek bylo řečeno, že toto byla pouze posila v naší nenávisti proti komunistickému režimu v republice.*¹³

Na konci dubna 1951 ho mjr. Cwell povolal do Baden-Badenu a pověřil jej zpravodajskými úkoly na území ČSR. Podle jedné ze svých výpovědí dostal Pavel Babík za úkol vyhledat vhodná místa pro umístění ilegálního vysílače v Tatrách či ve Slovenském středohoří. Dále měl získat ke spolupráci osoby, u kterých by mohli najít úkryt agenti západních zpravodajských služeb, zejména poblíž klíčových železničních tratí. Měl také zajistit spolehlivého telegrafistu a převést jej do Německa za účelem výškolení. Konečně dostal za úkol zajistit spojkou v Aši, kam měla být vysílačka z Německa dopravena. Mjr. Cwell mu také přislíbil finanční zajištění pro organizační síť, kterou by se Babíkovi podařilo vybudovat. Zároveň jej instruoval, aby se v případě zatčení československými bezpečnostními orgány snažil vyšetřování co nejvíce ztěžovat a protahovat, například smyšlenými historkami a nepravdami.¹⁴

Cwell vybavil svého kurýra falešným občanským a pracovním průkazem na jméno „Milan Machovský“ a značným peněžním obnosem, přitom jej ale vyzval, aby na sebe zbytečně neupozorňoval nadměrným utrácením.¹⁵ Nakonec mu svěřil pistoli Mauser ráže 7.65 mm se dvěma plnými

¹⁰ Rudolf Bittner (nar. 1917) byl majitelem velkoobchodu v Krnově, v roce 1949 uprchl do Německa, kde byl údajně získán ke spolupráci francouzskou zpravodajskou službou a pracoval v táboře Valka jako její řídicí orgán, přičemž vytipovával, školil a do ČSR vysílal kurýry z řad československých uprchlíků. Později se usadil v Austrálii, kde se měl živit jako zpěvák. Viz ABS, sb. KR, a. č. KR-865753 MV, osobní svazek Rudolfa Bittnera s krycím označením „Baden“. Jiné zdroje Bittnera uvádějí jako spolupracovníka zpravodajské skupiny gen. Františka Moravce. Viz tamtéž, f. 302, sign. 302-186-4, spolupracovníci gen. Moravce v zahraničí, nedat.

¹¹ ABS, sb. V, vyšetřovací spis a. č. V-268 MV, operativní podsvazek, úsekový protokol s Pavlem Babíkem ze 4. 6. 1951.

¹² O takzvané Evropské armádě nic bližšího nevíme, je pravděpodobné, že se jednalo spíše o fabulaci P. Babíka, jeho vyšetřovatelů či zmíněných příslušníků zpravodajských služeb. Nelze ovšem vyloučit, že byl Babík v Německu skutečně hovorům o „Evropské armádě“ přítomen. V roce 1950 se totiž začala rodit koncepce Evropského obranného společenství (EOS), v němž měly být integrovány ozbrojené síly Francie, Spolkové republiky Německo, Itálie a zemí Beneluxu. Smlouva byla podepsána v květnu 1952, kvůli odmítnutí ve francouzském parlamentu však nikdy nebyla ratifikována. O tom, že by Pavel Babík skutečně narukoval do „Evropské armády“ v hodnosti poručíka, tak lze úspěšně pochybovat.

¹³ ABS, sb. V, vyšetřovací spis a. č. V-268 MV, osobní spis P. Babíka, protokol o výpovědi s obviněným Pavlem Babíkem z 10. 7. 1951.

¹⁴ Tamtéž, úsekový protokol s Pavlem Babíkem z 1. 7. 1951.

¹⁵ Při zadržení bylo u Babíka nalezeno a zabaveno celkem 19 000 Kčs, přičemž částku 3 000 Kčs se pokoušel nabídnout hlídce Pohraniční stráže za své propuštění. Tamtéž, operativní podsvazek, úřední záznam z 2. 5. 1951.

zásobníky a večer 25. dubna 1951 jej odvezl ke státní hranici ČSR. Babík bez obtíží došel do Aše, tam se však jeho plány začaly komplikovat.

Jeho bratranec Gustav Turčan se mezitím z města odstěhoval, Babík tedy dvě noci strávil v opuštěném domě a přes den se pokoušel získat kontakt na někoho spolehlivého, avšak marně. V pátek 27. dubna ráno se rozhodl pro cestu do vnitrozemí. Z neznámých důvodů, snad z opatrnosti, vyrazil pěšky. Při cestě z Ašského výběžku se však musel stále pohybovat v blízkosti státní hranice. Poblíž Vojtanova tak byl spatřen hlídkou Pohraniční stráže. Stačil ještě odhodit svou zbraň, brzy nato byl ale zadržen.¹⁶

O dva dny později, 29. dubna 1951, byl eskortován od útvaru PS v Chebu do věznice KV NB Praha v Bartolomějské ulici. Zde byl formálně propuštěn, avšak jen proto, aby mohl být vzápětí znovu zatčen příslušníky StB a převezen do věznice KV StB na Pankráci. Během následujících týdnů byl obsáhle vyslýchán, přičemž bylo zaprotokolováno celkem šest jeho výpovědí, které se od sebe značně liší.¹⁷

Dne 17. července 1951 bylo na Pavla Babíka podáno trestní oznámení pro trestné činy velezrady a vyzvědačství, v němž je mimo jiné řečeno: *Po dobu vyšetřování snažil se toto nepravdivými výpověďmi co nejvíce ztěžovat podle instrukcí mjr. Cwella a tak znovu dokázal svoji oddanost k podněcovatelům nové války.*¹⁸ Na konci srpna pak státní prokurátor vypracoval poměrně stručnou čtyřstránkovou obžalobu, v níž zdůrazňoval, že Babík byl členem SNB, a rovněž to, že se trestné činnosti dopustil výdělečně.¹⁹ Ve zprávě pro Generální prokuraturu žalobce psal: *Obviněnému navrhuji sice v žalobě absolutní trest, avšak tento dle mého názoru nebude uložen. [...] Obviněný je sice členem SNB, avšak vzhledem k jeho třídnímu původu a vzhledem k tomu, že z jeho činu žádná škoda nevzešla, mám za to, že absolutní trest byl by nepřiměřeně přísný a nepřichází v úvahu a proto zvláštní zprávu nepodávám.*²⁰

Před senátem Státního soudu v Praze na Pankráci stanul Pavel Babík poprvé 4. prosince 1951.²¹ Hájil se tím, že do zahraničí odešel nikoli z nepřátelství k lidovědemokratickému zřízení, ale z osobních důvodů a také pod dojmem dopisů, které mu ze zahraničí posílal jeho bratranec. Uvedl dokonce, že chtěl vše oznámit československým bezpečnostním orgánům a podílet se na pozdějším odhalování aktivit americké zpravodajské služby v Československu, a to na radu jistého Josefa

¹⁶ Tamtéž, osobní spis P. Babíka, Babík, Pavel – zpráva o zatčení z 15. 5. 1951.

¹⁷ V první výpovědi Babík mj. uvedl, že byl z Bratislavy unesen neznámými muži, převeden se svou partnerkou přes hranice a v Německu obviněn z podílu na zatčení gen. Vesela při jeho útěku do zahraničí. Dále vypověděl, že měl ve Studeném Potoce ve Vysokých Tatrách předat dvě speciální tužky jisté ženě, která jej měla seznámit s členy protikomunistické organizace Bílá legie. Není bez zajímavosti, že dva příslušníci KV StB Praha skutečně odjeli do Tater a domnělou ženu kontaktovali, do Prahy se však vrátili bez úspěchu. Viz tamtéž, operativní podsvazek, úřední záznam o výslechu Pavla Babíka z 2. 5. 1951. Srov. tamtéž, záznam o šetření z 11. 5. 1951.

¹⁸ Tamtéž, osobní spis P. Babíka, trestní oznámení KV StB Praha ze 17. 5. 1951.

¹⁹ Podle některých zdrojů měl Babík během svého pobytu v Německu obdržet celkem 450 amerických dolarů, 5 000 marek a 9 000 kusů amerických cigaret. Viz AKPR, f. KPR, sign. T 2569/52, informace pro pana presidenta republiky v trestní věci Pavla Babíka z 13. 5. 1952.

²⁰ NA, f. Státní prokuratura, Praha, sp. zn. 8 SPT I 90/51, Pavel Babík – trestní řízení, zpráva z 28. 8. 1951.

²¹ Předsedou senátu byl JUDr. Otakar Baláš – původním povoláním nástrojař, čerstvý absolvent Právnické školy pracujících. Dalšími soudci byli JUDr. Ferdinand Blecha a nejmenovaný vojenský soudce, soudci z lidu byli strážmistr SNB Josef Leba a Rudolf Moulis.

Juhase, kterého znal z Bratislavy. S ním se měl sejít ve věznici v Norimberku – Juhas byl podle něj v Německu odsouzen za spolupráci s československými zpravodajskými orgány.²²

Vzhledem k těmto dosud neuvedeným informacím bylo líčení odročeno. Na základě nového posudku znalce z oboru vojenského zpravodajství rozšířil státní prokurátor žalobu ohledně trestného činu vyzvědačství (§ 86) o odst. 3 písm. d) a e) tr. z., za kterážto provinění zákon stanovoval absolutní trest.²³ O další dvě okolnosti, za něž zákon stanovoval trest smrti, rozšířil prokurátor žalobu při následném soudním přelíčení.²⁴

Znovu se Státní soud sešel k projednávání Babíkova případu 21. února 1952. Přelíčení probíhalo za účasti „vybrané veřejnosti“, kterou tvořili především příslušníci bezpečnostních složek, tajemníci KSČ z pražského kraje a studenti a vyučující Právnické školy pracujících a krajské politické školy.²⁵ Také k nim se státní prokurátor JUDr. Vladimír Bureš obracel následujícími slovy: *Obviněný Babík dopustil se zrady na svých povinnostech, na vlastním národě, dopustil se zrady na dělnické třídě, dopustil se zrady na celém lidstvu usilujícím o trvalý spravedlivý mír. Stal se náhončím a pochopem amerických válečných paličů, stal se příslušníkem hordy vlků, kteří jsou připravováni, aby roztrhali lepší budoucnost světa, aby zničili v zájmu nenasytných monopolů to, co pracující lid SSSR a zemí lidové demokracie s nadšením a úsilím buduje. Stal se příslušníkem organisované bandy zločinců, která je připravena rozsévati zkázu po celé Evropě, která chce obrátiti v trosky kvetoucí města a dědiny, která je cvičena na masové vraždění mužů, starců, žen a dětí.*²⁶

Žalobce dále předvolal – k Babíkově smůle – jako svědka Josefa Juhase, v té době již odsouzeného Státním soudem ke dvaceti rokům vězení pro spolupráci s CIC.²⁷ Ten navíc zcela popřel, že by se s Babíkem někdy setkal. Soud v čele s JUDr. Otakarem Balášem označil Babíkovu obhajobu za nepravdivou a nevěrohodnou, mimo jiné i vzhledem k maření vyšetřování, kterého se obžalovaný dopouštěl. Senát Státního soudu jej odsoudil pro trestné činy velezrady a vyzvědačství k trestu smrti a ke ztrátě státního občanství.²⁸

Pavel Babík se proti rozsudku ve výroku o vině i o trestu odvolal a jeho věc projednal v neveřejném líčení dne 2. dubna 1952 Nejvyšší soud v čele s JUDr. Václavem Michalem.²⁹ Odvolání nebylo shledáno důvodným a bylo zamítnuto.³⁰

²² NA, f. Státní prokuratura, Praha, sp. zn. 8 SPT I 90/51, záznam o přeložení hlavního líčení z 10. 12. 1951.

²³ Uvedené pasáže se týkaly vyjádření zvláště důležitého státního tajemství, navíc způsobem zvláště nebezpečným, ve značném rozsahu nebo výdělečně či dlouhodobě. Tamtéž, zpráva Státní prokuratury Praha z 6. 12. 1951.

²⁴ Jednalo se o § 78 odst. 3 písm. d) a f) tr. z. Obžalovanému tak přitížilo členství v SNB a také údajná příslušnost k tzv. Evropské armádě. Viz tamtéž, zpráva Státní prokuratury Praha z 22. 2. 1952.

²⁵ Tamtéž, plán procesu s Pavlem Babíkem z 16. 2. 1952.

²⁶ Tamtéž, koncept projevu státního prokurátora, nedat.

²⁷ Josef Juhas byl do ČSR vyslán jako kurýr CIC s falešným rozsudkem amerického soudu, kterým měl být odsouzen za špionáž ve prospěch ČSR k pěti rokům vězení, čímž měl získat důvěru československých bezpečnostních orgánů. Viz tamtéž, Pavel Babík – trestní řízení, zpráva z 6. 2. 1952.

²⁸ Pavel Babík byl odsouzen pro spáchání trestného činu velezrady podle § 78 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. d) a f) tr. z. a trestného činu vyzvědačství podle § 86 odst. 1 a odst. 2 písm. c), a odst. 3 písm. b), c), d) a e) tr. z. Viz ABS, sb. V, vyšetřovací spis a. č. V-268 MV, osobní spis P. Babíka, rozsudek Státního soudu v Praze z 23. 2. 1952, sp. zn. 4 Ts I 42/51.

²⁹ Dalšími soudci byli JUDr. Ota Šidlichovský, JUDr. Josef Doškář, plk. JUDr. Otakar Matoušek a plk. JUDr. Václav Laifr, jako soudci z lidu v senátu zasedli úředník J. Dohnal a zámečník Géza Zupka. Generální prokuraturu zastupoval JUDr. Emanuel Čimbura.

³⁰ NA, f. Generální prokuratura, Praha, sp. zn. T 1512/51, rozsudek Nejvyššího soudu z 2. 4. 1952, sp. zn. To V 108/52.

Poslední možností byla žádost o milost, kterou k smrti odsouzený Pavel Babík adresoval prezidentu republiky Klementu Gottwaldovi. Ten však svého práva na udělení milosti nevyužil. Na prezidentskou kancelář se obrátil také Babíkův bratr František, který se o případu dozvěděl z tisku. Jako krajský tajemník ROH v Žilině se však spíše než o bratrův osud zajímal o to, jaký bude mít rozsudek vliv na jeho kariéru.³¹

Přesto to byl právě bratr František, koho si Pavel Babík přál vidět, když se dozvěděl, že jeho žádost byla zamítnuta a trest bude následujícího dne vykonán. *Na otázku, zda žádá kněze, odpověděl, že jest straníkem (KSČ) a straníkem zůstane a že z toho důvodu kněze nepotřebuje. Dále se vyjádřil, že československý lid, který měl rád, se mu za jeho lásku odvděčil.*³²

V pátek 30. ledna 1953, jen čtyři dny po svých devětadvacátých narozeninách, byl Pavel Babík přiveden pod pankráckou šibenici. Bylo šest hodin ráno. Na jeho námitku, že poslední přání nebylo splněno a bratr ho nenavštívil, odpověděl prokurátor, že bylo v tomto směru učiněno vše potřebné a není jejich vinou, že se bratr nedostavil. V 6.02 hodin byl Babík předán do rukou kata, přičemž měl údajně provolávat: *Splnil som Tisův rozkaz, já som markýr, jdu na šibenicu, jako Tiso.*³³ V 6.05 hod. hlásil mistr popravčí provedení výkonu trestu, smrt Pavla Babíka nastala až o dlouhých patnáct minut později. Jeho tělo bylo předáno k pitvě Ústavu pro soudní lékařství v Praze 2. O jeho dalších osudech donedávna archivní prameny mlčely. Dnes díky nově objeveným dokumentům uloženým v Archivu Hlavního města Prahy víme, že Babíkovo tělo skončilo 17. února 1953 v jednom z šachtových hrobů na Ďáblickém hřbitově.³⁴

Pavel Babík byl v nedávné době Ministerstvem obrany ČR uznán za účastníka odboje a odporu proti komunistickému režimu podle zákona č. 262/2011 Sb.³⁵

³¹ František Babík v dopise mj. doslova uvedl: *Preto sa dopytujúc aký to má na mňa vplyv pri politickej práci, kádrovani a zastávaní politických funkcií a vyšších podnikových funkcií. Keďže ja sa domnievam, že bol to moj brat ktorí bol spoľahlivým vojakom počas bojov v Slov. nár. povstání a zradil výdobytky robotníckej triedy ako príslušník SNB, bolo žiadúce tak tiež spravodlivo potrestať trestom takým aký si zasluží, lebo zákony sú stavané pre každého rovnako. Preto žiadám kanceláriu prezidenta o odpoveď v mojom dopyte nakoľko doteraz nikdo nikoho nevyšetroval ba ani neoznámil celú rodinu o činoch ktoré napáchal brat. A je to žiadúce či má to na mňa nejaký vplyv v mojom zamestnaní alebo v zastávaní politických funkcií, kdeže som absolvoval rôzne druhy školenia a teraz sú moje schopnosti nevyužitú zvlášť politické, mňa to však nijako nevie odradiť a neodradí od politickej práce a budem tvrdo zasahovať proti triednemu nepriateľovi a zneškodňovať na každom kroku [...].* Viz AKPR, f. KPR, sign. T 2569/52, dopis Františka Babíka z 27. 3. 1952.

³² Tamtéž, zpráva Krajské prokuratury v Praze z 30. 1. 1953.

³³ Zde patrně došlo k chybnému přepisu. Pavel Babík nejspíše použil slovo „martýr“ – tedy mučedník. Viz NA, f. Generální prokuratura, Praha, sp. zn. Jan 7/53, zpráva Krajské prokuratury v Praze z 30. 1. 1953. V samotném protokolu o popravě však tato slova zaznamenána nejsou.

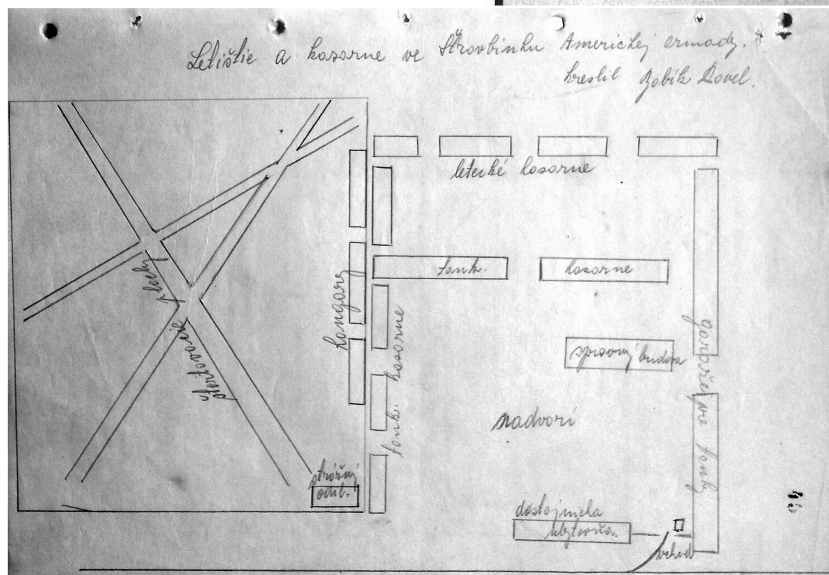
³⁴ AHMP, f. Městská prokuratura Praha, sp. zn. 2 Kn 271/90, výpisy z matrik.

³⁵ Viz aktuální evidence vydaných osvědčení na webových stránkách Ministerstva obrany ČR, <https://www.3odboj.army.cz/vydana-osvedceni> (podle stavu ke dni 8. 9. 2021).

Fotografie
Pavla Babíka
z vyšetřovacího
spisu. (Zdroj: ABS)

Očividně padělaný občanský průkaz, s nímž byl
Babík vyslán zpět do ČSR. (Zdroj: ABS)

Plánek americké základny ve Straubingu
nakreslený Pavlem Babíkem. (Zdroj: ABS)